ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

Η ΦΤΕΡΩΤΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Ἡ θυγατέρα τοῦ βασιληᾶ τοῦ Χρυσοῦ Νησιοῦ ἦταν ἡ ὡραιότερη βασιλοπούλα τοῦ κοσμου. Ὅταν ἤρθε στὸν καιρὸ τῆς παντρειᾶς, ὁ πατέρας της τῆς εἶπε :

— Θὰ προσκαλέσω στὴν αὐλὴ μου ὅλους τοὺς πρίγκηπες τῶν περιχώρων γιὰ νὰ μπορέσης νὰ διαλέξης ἀναμεταξύ τους γιὰ ἄξιο σύντροφό σου, τὸν καλύτερο.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κουβαλήσης στὸ παλάτι τόσους ἀνθρώπους τοῦπε αὐτή. Ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ παρὰ νὰ μοῦ δώσης ἄντρα τὸ ἀηδόνι ποὺ κελαηδεῖ κάθε βράδυ στοὺς κλώνους τῆς τριανταφυλλιᾶς, μπροστὰ στὸ παραθύρι μου.

Ὁ βασιληᾶς μόλις ἄκουσε πῶς ἡ κόρη του ἤθελε νὰ παντρευτῆ ἕνα πουλὶ πῆγε νὰ τὰ χάσῃ ἀπὸ τὴ σαστισμάρα του. Ἄρχισε τότε νὰ τὴν κοροϊδεύη καὶ νὰ τῆς λέη ἂν εἶχαν σκοπὸ νὰ κάμουν τὸ γάμο τους ἀπάνω σὲ κανένα δέντρο ἢ μέσα σὲ κανένα κλουβί. Ἡ παρατηρήσεις τοῦ πατέρα της, καταστενοχώρησαν φοβερὰ τὴ βασιλοπούλα. Κλείστηκε λοιπὸν στὴν κάμαρά της μὲ τὴν καρδιὰ πονεμένη καὶ μόλις βράδυασε πῆγε κοντὰ στὸ παράθυρό της καὶ εἶπε στ' ἀηδόνι :

— Ἄχ, ὤμορφο, λατρευτό μου πουλάκι, δὲν εἶνε πειὰ καιρὸς γιὰ χαρές, ἀλλὰ γιὰ λύπες καὶ πίκρες. Ὁ πατέρας μου δὲν θέλει νὰ παρθοῦνε...

— Μὴ στενοχωριέσαι, βασιλοπούλα μου, τῆς ἀπάντησε τὸ πουλί. Ἀφοῦ ἀγαπιούμαστε, ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

Καὶ τὴν ἐπαρηγόρησε κελαδῶντας της τὰ καλύτερα τραγούδια ποὺ ἤξερε.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ μαθεύτηκε στὸ Χρυσό Νησὶ ἕνα τρομερὸ μαντάτο. Τρεῖς γίγαντες εἶχαν φτάσει ἄξαφνα, ἀφάνταστα μεγαλόσωμοι καὶ σκληροί. Ἐπροχώρησαν μόνοι τους πρὸς τὸ κάστρο καὶ μὲ βροντερὴ φωνὴ γνωστοποίησαν στὸ βασιληᾶ πῶς ἂν δὲν τοὺς παράδινε τὴν πόλι μέσα σε τρεῖς μέρες θὰ τὴν ἐνκρέμιζαν συθέμελα καὶ θᾶσφαζαν ὅλους τοὺς κατοίκους της ! Τόσο μεγάλο, ἦταν ὁ τρομος ποὺ ἀπλωθηκε ἀμέσως στὴν πολι, ὥστε ὅλες ἡ μητέρες ἄρπαξαν τὰ παιδιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τους κι' ἔτρεχαν μέσα στοὺς δρόμους σκουζοντας σὰν τρελλές.

Ὁ βασιληᾶς βλέποντας τὸ μεγάλο κίνδυνο, ἔστειλε ἀνθρώπους του σ' ὅλους τοὺς πρίγκηπες τῶν περιχωρων γιὰ νὰ τοὺς μηνύσουν πῶς ὅποιος ἀπ' αὐτοὺς ἐγλύτωνε τὸ κράτος του ἀπὸ τοὺς γίγαντες θᾶπαιρνε γυναῖκα τὴ θυγατέρα του. Τὰ βασιλόπουλα ὅμως, ὅσο κι' ἂν ἦταν ἐλκυστικὴ ἡ ἀμοιβὴ ποὺ τοὺς προσφερόταν, δὲν ἐτόλμησαν νὰ πᾶν νὰ βοηθήσουν τὸ βασιληᾶ.

Κατὰ τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας ὅλοι ἦσαν ἀπελπισμένοι. Μερικοὶ ὅμως ποὺ παραφύλαγαν στὴν κορυφὴ τοῦ τείχους εἶδαν σὲ λίγο τοὺς τρεῖς γίγαντες νὰ βγαίνουν ἀπ' τὶς σκηνές τους μὲ κινήσεις ἀγωνίας καὶ πόνου καὶ νὰ ἀπομακρύνωνται γρήγορα πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος, σὰν νὰ τοὺς κυνηγοῦσε καμμιὰ φοβερὴ κατάρα. Ἡ χαρὰ τῶν κατοικων μόλις ἔμαθαν τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία τους ἦταν μεγάλη. Κανένας ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ τὴν αἰτία, γιὰ τὴν ὁποία ἀναχώρησαν ἔτσι ἀπρόοπτα οἱ τρομεροὶ ἐχθροί.

— Πατέρα, εἶπε τότε ἡ βασιλοπούλα, ἡ εὐγνωμοσυνη ὅλων ὕστερα ἀπ' τὸ αἴσιο αὐτὸ περιστατικὸ ἀνήκει στὸ ἀγαπημένο μου πουλί. Αὐτὸ πέταξε μέσα στὴ σκηνή, τῶν γιγάντων καὶ τοὺς ἔβγαλε τὰ μάτια μὲ τὸ ρόμφος, ἀπάνω στὸν ὕπνο τους. Τώρα πιστεύω ὅτι θὰ τηρήσης τὴν ὑπόσχεσί σου καὶ θὰ μοῦ δώσης τὴν ἄδεια νὰ πάρω ἄντρα μου τ' ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιᾶς μου...

Ὁ βασιληᾶς ὅμως, εἶτε γιατὶ δὲν ἐπίστευε τὰ λόγια τῆς κόρης του. εἶτε γιατὶ τοῦ φάνηκε ἄπρεπο νὰ γίνῃ πεθερὸς ἑνὸς πουλιοῦ, εἶπε στὴ βασιλοπούλα νὰ μὴν τὸν ζαλίζῃ μὲ τὶς ἀνοησίες της.

Τὸ βραδυ, μολις τ' ἀηδόνι ἄρχισε νὰ τραγουδῆ, ἡ κορη τοῦ εἶπε:

— Ἄχ, ὤμορφο, λατρευτό μου πουλάκι, δὲν εἶνε πειὰ καιρὸς γιὰ χαρές, ἀλλὰ γιὰ λυπες καὶ γιὰ πίκρες. Ὁ πατέρας μου ἂν καὶ τὸν ἐγνώτισε μαζὺ μ' ὅλους τοὺς ὑπηκόους του ἀπὸ τοὺς γίγαντες, δὲν θέλει παλὶ νὰ παρθοῦμε...

— Μὴ στενοχωριέσαι, βασιλοπούλα μου, τῆς ἀπάντησε τ' ἀηδόνι. Ἀφοῦ ἀγαπιούμαστε ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

***

Ὕστερα, ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ ταμίας τοῦ παλατιοῦ ἔγινε ἄφαντος καὶ το χρυσὸ κέδρινο κιβώτιο ποὺ εἶχε μέσα τόσα διαμάντια καὶ μαργαριτάρια βρεθηκε ἀδειανό. Ὁ βασιληᾶς, ποὺ ἦτον πολὺ φιλαργυρος, πῆγε νὰ πεθάνη ἀπ' τὴ στενοχώρια του μόλις ἐπληροφορήθηκε τὴν κλοπή.

Ἔβαλε λοιπὸν ἕναν ντελάλη νὰ διαλαλήση σ' ὅλα τὰ γειτονικὰ βασίλεια ὅτι ἦταν προθυμος νὰ δώση τὴ θυγατέρα του γυναῖκα σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοῦ ἀνακαλυπτε τὸν κλέφτη ἢ θὰ τοῦφερνε πίσω τὰ κλεμμένα πετράδια. Πολὺς καιρὸς ὅμως πέρασε χωρὶς νὰ μάθη τίποτε οὔτε γιὰ τὸν ταμία, οὔτε γιὰ τὸ θησαυρό του. Ἔξαφνα ἕνα πρωΐ, ἐνῶ ὁ βασιληᾶς ἀνασήκωνε μὲ θλίψη τὸ σκέπασμα τοῦ χρηματοκιβωτίου του ἔβγαλε μιὰ δυνατή, χαρουμενη κραυγή. Ὅλα τὰ μαργαριτάρια καὶ τὰ διαμαντικά του βρισκόνταν ἀπείραχτα στὴ θέσι τους.

Φανταζεστε πειὰ τὴ χαρὰ τοῦ βασιληᾶ ποὺ ξαναβρῆκε τὸ χαμένο θησαυρό του.

— Πατέρα, τοῦ εἶπε τότε ἡ βασιλοπούλα, πρέπει νὰ χρωστᾶς χάρι στ' ἀγαπημένο μου πουλί. Αὐτὸ εἶχε παραφυλαξει τὸν κλέφτη ὅταν ἔφευγε κι' ἤξερε ποῦ ἦταν κρυμμένος ὁ θησαυρος σου .. Πολλὲς μέρες καὶ πολλὲς νύχτες ἐκοπίασε ὥσπου νὰ κατορθώση νὰ μεταφέρη ἀπὸ τὸν κρυψῶνα στὸ παλάτι ὅλα τὰ μαργαριτάρια καὶ τὰ διαμαντικά. Ἐλπίζω λοιπὸν πῶς θὰ κρατήσης τὴν ὑπόσχεσί σου καὶ θὰ μοῦ δώσης τὴν ἄδεια νὰ παντρεφτῶ τ' ἀηδόνι τῆς τριανταφυλλιᾶς...

Ὁ βασιληᾶς ὅμως, ποὺ ἦταν ἀγύριστο κεφάλι, τὴν ἐφοβέρισε ὅτι θὰ τὴν φυλάκιζε μέσα στὸ πυργο, ἂν ἐτολμοῦσε νὰ τοῦ ξαναμιλήση γι' αὐτὸν τὸν γάμο.

Τὸ βράδυ, ὅταν τ' ἀηδόνι ἄρχισε νὰ τραγουδῆ κάτω ἀπ' τοὺς κλώνους της τριανταφυλλιᾶς, ἡ βασιλοπούλα τοῦ εἶπε :

— Ἄχ, ὤμορφο, λατρευτό μου πουλάκι, δὲν εἶνε πειὰ καιρὸς γιὰ χορές, ἀλλὰ για λύπες καὶ γιὰ πίκρες. Ὁ πατέρας μου, ἂν καὶ τοῦ βρῆκες τὸ χαμένο θησαυρό του, δὲν θέλει πάλι νὰ παρθοῦμε...

— Μὴ στενοχωριέσαι, βασιλοπούλα μου, τῆς ἀπάντησε τὸ ἀηδόνι. Ἀφοῦ ἀγαπιούμαστε, ὅλα θὰ διορθωθοῦν.

Καὶ την ἐπαρηγόρησε, ψάλλοντάς της καινούργια τραγουδια ποὺ εἶχε τονίσει γιὰ χαρι της

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὅμως ἡ κόρη, βλέποντας τὶς ἐλπίδες της νὰ διαψεύδωνται, ἄρχισε νὰ μαραζώνη, ὥσπου τέλος ἐπεθανε ἀπὸ τὸν καῦμο της.

Τὴν ἔβαλαν τότε μέσα σὲ μιὰ κάσσα γεμάτη ἀπὸ καρυδόφυλλα καὶ λευκὰ τριαντάφυλλα καὶ κινησαν γιὰ τὴν ἐκκλησια. Ὁ βασιληᾶς ἔβαλε δίπλα στὸ εὐώδωστο φέρετρο, βγάζοντας σπαραχτικὲς κραυγές.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ κοιμητήριο κι' ἑτοιμαστηκαν ν' ἀπυθέσουν μέσα στο βασιλικὸ τάφο τὴν ὤμορφη νεκρη, ἄξαφνα ἕνα ἀηδόνι κασισμένο στὸ κλωναρι μιᾶς σημύδας κελαΐδησε αὐτὰ τὰ λόγια :

— Βασιλᾶ, τί θᾶδινες σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ ξανάφερνε στὴ ζωὴ τὴν πεθαμμένη θυγατέρα σου ;

— Σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ μοῦ τὴν ξανάφερνε στὴ ζωή, ἀπάντησε ὁ βασιληᾶς χωρὶς δισταγμό, θᾶδινα αὐτὴ τὴν ἴδια γυναῖκα καὶ τὸ μισό μου βασίλειο προῖκα !

Ὁ βασιληᾶς ἄρχισε νὰ τὴν κοροϊδεύη...

— Κράτησὲ το τὸ βασίλειό σου νὰ το χαίρεσαι, εἶπε τ' ἀηδόνι. Ἐμένα μοῦ φτάνει ἡ κόρη σου. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴν πατήσης τὸν ὅρκο σου.

Κι' ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, τὸ πουλὶ κατέβηκε ἀπ' τὸ δέντρο, πῆγε καὶ κάθισε στὸ σαγόνι τῆς νεκρῆς κι' ἔβαλε στὸ στόμα της κάποιο θαυματουργὸ βοτάνι. Ἡ βασιλοπούλα σηκώθηκε τότε ἀμέσως ὀρθη !...

— Ἀ ! πατέρα, εἶπε, τώρα πιστεύω πῶς θὰ τηρήσης τὴν ὑπόσχεσί σου καὶ θὰ μοῦ δώσης τὴν ἄδεια νὰ πάρω ἄντρα μου τ' ἀηδονι τῆς τριανταφυλλιᾶς ποὺ μ' ἀνάστησε...

Μολις ὅμως ὁ βασιληᾶς ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιὰ του ζωντανὴ πειὰ τὴ θυγατέρα του, ἐπρόσταξε τοὺς αὐλικοὺς νὰ διώξουν γρήγορα ἀπὸ κεῖ τὸ ἀπαιτητικὸ πουλί.

Μα τὴν ἴδια στιγμὴ γίνηνε κάτι ποὺ φάνηκε ἀπίστευτο σ' ὅλους ὅσους τὸ εἶδαν. Ἡ βασιλοπούλα ἄρχισε νὰ μικραίνη, νὰ μικραίνη, ὥσπου ἔγινε ἕνα ὤμορφο πουλάκι, ἕνα θηλυκὸ ἀηδόνι !...

Κ' ἐνῶ ὁ πατέρας της, μετανοιωμένος πειὰ γιὰ τὴν ἀχαριστία του ἅπλωσε πρὸς τὸ μέρος της ἱκετευτικὰ τὰ χέρια του, ἐκείνη φτερουγισε μαζὺ μὲ τ' ἀηδονι της πρὸς τὸ γειτονικὸ δάσος γιὰ νὰ πλέξη γρήγορα τὴν ὀνειρεμένη φωλιά της.

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ἡ ἀναπαυσι τῶν φτωχῶν εἶνε ὁ θάνατος.